

Londýn 2008

aneb

...co že je to za tím Kanálem? ...

Londýn

22. - 25.5. 2008

S nápadem navštívit Ostrovy přišla Hanka krátce po návratu z Paříže. Idea pěkná, zbývalo celou akci napasovat někam do nějakého volna, což se ukázalo být poněkud těžko splnitelné. Především to chtělo nějaký měsíc, kdy bude aspoň přibližně teplo. Co takhle květen? Jsou tam i volné dny. Jenomže kolem 1.5. jsme se nesešli a kolem 8.5. je výprava. Tak po mnoha šibování vyšlo, že si vybereme den dovolené a pojedeme ve čtvrtek 22.5. a pokud počasí a letecká společnost dovolí, vrátíme se v neděli 25.5.

Dig.

Vlastně to už začalo někdy v únoru 2008, kdy jsme si říkali, že pojedeme, ale pořád jsme se nemohli rozhoupat, jestli jo anebo ne. Podarilo se mi náhodou na internetu nalézt speciální Valentýnovskou akci 1 letenka + 1 letenka zdarma. Bohužel než jsme se rozhoupali, tak už letenky byly dražší, ale i tak nás vyšla jedna cesta zhruba na 1.000,- Kč/osob, což je na trasu Praha - Londýn docela slušné. ☺

Plš.

Sraz byl určen na letišti v Ruzyni na 17.00 u přepážky SkyEurope, odlet Londýn. S Hankou a jejími kolegyněmi z práce jsme se měli sejít na Můstku, metro A, směr Dejvická pod hodinami. V čase srazu chybí Jafa. Chvilí jsme na ni čekali a pak se nějak objevila se slovy, že ji někde zapomněly. Na Dejvické po nástupu do autobusu shledáváme, že je tu s námi i Janka. Takže ještě Plašan a Helena a jsme komplet. Ten si dneska odbude letovou premiéru. Když jsme byli kousek od letiště, ozval se telefonicky, že už je na letišti a shání informace, jak je to s odletem. Při druhém zavolání nás přesně navedl na Terminál 1 k odbavovacím přepážkám. A jsme u nich. Za pár okamžiků se objevila Helena a tím jsme komplet. Tedy Hanka, Jafa, Andrea S., Andrea B., Janka, Plašan a Dig.

Nechat si odbavit zavazadla nebyl problém. Trochu to drhlo při zdůraznění, že máme rezervace na místa a to předplacené. Uplatnili jen Plašani a Digovci. Ostatní si toho nevšimli.

Dig.

Jejich směla. Mně se na tom vyhlédnutém a rezervovaném místě líbilo. ☺

Plš.

Prošli jsme do tranzitního prostoru, minuli stádo krámků s předražným harampádím a poslechli si, že náš let bude o 30 minut opožděn. Nevadí. Posadili jsme se u vchodu do Gate 21 a povídali a přetřásali zážitky.

Plašan zmizel kdesi v chodbách a halách a šmejdil. Je tu poprvé, tak ho všechno zajímá a všude strká čenich. Když se pak vrátil, objevil automat na kafe a jiné tekutiny. To by nebylo nic mimořádného. Ale zrovna tohle bude mít zásadní vliv na další události.

Krátce na to ohlásili náš let, a tak jsme se přes bezpečnostní rámy přesunuli do letadla. Našli jsme si svá místa, usadili se, načež započaly předletové přípravy. Plašan je ze všeho nadšený. Tyhle věci zná jen z filmů a prožívá je prvně. Po nějaké době jsme se rozjeli a nekonečně dlouho rolovali. Plašan konstatoval, že se mohl jet projet autobusem a bylo by to stejné. Uklidňoval jsem ho tím, že jsme na území Prahy, tedy v obci, tudíž dodržujeme omezenou rychlost. Hned jak mineme koncovou ceduli, tak to odškrábnem a poletíme. Moje tvrzení podpořily blížící se domečky obce Hostivice. A pak se stalo, co jsem řekl. Motory zabraly a už jsme pádili po dráze. Nezapomněl jsem Plašanovi připomenout, že ani jeho služební pekáč nejedždí takhle rychle. Pak se to zhouplo, přitlačilo nás to do sedadel a dráha pod námi se začala vzdalovat. Plašan byl skoro zklamaný. To už je všechno? Čekal něco více vzrušujícího.

Dig.

Tak to je pravda, čekal jsem, že to bude mnohem víc vzrušující, nakonec jen takový zhrounutíčko a už to bylo – letěli jsme.

Plš.

Vždyť teď, když už jsme nahoře, tak to jenom hučí, výhled na mrakovou kaši je pořád stejný a vůbec, mají tu nějak málo místa.

Dig.

To jsou ti věčně nespokojení policisté ☺

Jaf.

A všechno je tu takové plastové. Letušky přehrkaly s vozíkem s občerstvením, které je tu ovšem zpoplatněné s vysokooblačnou přírůzkou, ještě k tomu v eurech.

Plš.

A vražedným kurzem 30 Kč za Euro....!!! Bohužel letušky nabízející kávu a jiné tekutiny a požitiviny nepotěšily moc Andreu B. která zjistila, že je bez peněženky a bez peněz. Nemálo příjemná informace na počátku našeho zájezdu. Nevěšime hlavu, paniku na předních sedačkách letadla uklidňujeme intenzivním prohledáváním všeho, co by mohlo s Andrejkou přijít do styku, nakonec potvrzujeme špatnou zprávu a z letištní haly po přeletu alespoň blokuje platební kartu.

Jaf.

A za chvíli nám začaly zaléhat uši, což byl neklamný důkaz o našem klesání. Nikoliv na mysl, ale shora dolů. Prohlédli jsme si modely městeček, polí, angličáků jezdicích vlevo a za pár chvil už dosedli na runway v Lutonu.

Dig.

A pak to přišlo, malá Andrea někde ztratila peněženku. Zřejmě jí nechala u toho kávovaru na letišti, případně na sedačkách nebo jí vyklouzla někde na rámech. Každopádně jí nemá. Bleskem tedy telefonovala zablokovat platební kartu. Již v letadle se rozloučila s finančním obnosem v líbrách a jiným bohatstvím, které její peněženka skrývala. No, potěš, to nám to teda začíná.

Jnk.

V Lutonu na letišti nás očekával dobrodinec od Janky, děda kamarádky, známý přes tři kolena, dvě sousedky, atd., u kterého budeme bydlet. Dig.

Jenom si na nás musel pěknou chvíli počkat, protože než jsme se vyprdelili z letištních prostor, tak to chvíli trvalo. Plí.

Bylo velmi příjemné nechat se dovést k autobusu, vlakem do Leagrave a následně až k baráčku. Dig.

Teda akorát ta cesta byla zajímavá v tom, že mě nechtěl můj lístek pustit přes takové dveře jako do salónu a pořád to pipálo. Navíc i tehdy, když jsme si koupili lístek přímo od průvodčího. Plí.

Je to takový domeček pro panenky, do kterého když přibude 8 lidí, tak je plný až po střechu. Rozprchli jsme se do pokojků, zabydleli se, a pak se ještě na chvíli slezli v největší místnosti dole. Děda nám povykládal, jak tu jde život, my jsme do sebe nasypali něco k jídlu, ještě chvíli poseděli a rozešli se spát. Na zítřka máme velké plány. Dig.

Děda byl moc fajn. První cesta z letiště anglickým vláčkem byla fajn. A jéje, všichni tu mluví najednou nějak cize a vůbec nikomu nerozumí. Děda ve vláčku vyprávěl a vyprávěl a nikdo z nás si ani nevšiml že jsme skončili v depu. To jsme identifikovali až po zpozorování uklízeče s velkým pytlkem a zastavení pohyblivosti vlaku. Uklízeč nás z hloubky duše ignoroval a sbíral si poházené noviny a jiný nepořádek ve vlaku do velkého černého pytle. Takže honem přestup na jiný vláček a hurá do baráčku. Velice mě zaujalo, jak mají sestavené koleje. Hlína, koleje, vlak, díra a další patro hlíny, kolejí a vlaku atd... opravdu zajímavé, nepochopitelné... Cesta od vlaku byla opravdu dlouhá, obtěžkáni zavazadly jsme neustále pokukovali, kdy už tam budeme. Nakonec jsme se přeci jen ubytovali. Já s Helcou v pokoji v přízemí v zadní části domu s výhledem do zahrady, ostatní se rozprchli do zbylých místností a až na koupelnu a kuchyň jsme obydliili celý dům.

Jaf.

Jo spánek, tak přesně to bych si teď dal.

Plš.

Ráno 23.5. pátek.

Budíme se celkem brzy. Mimo jiné taky proto, že v Anglii mají o hodinu méně, než u nás. Kolem půl osmé se scházíme dole na snídání a finalizujeme plány. Mimošpičková jízdenka na zdejší integrovanou dopravu platí od 9.30. Děda jde s námi na nádraží a dohaduje nám typ jízdenky. Za 8.50 liber můžeme jezdit celý den mezi Lutonem a Londýnem, a kamkoli po městě, jak nás napadne.

To je samozřejmě něco pro nás a z toho důvodu ji taky kupujeme.

Plš.

Děda se odpojil a my jako správní čmuchalové jsme projeli všechny letáky a noviny, co tu mají. A jsme šilkulky, objevili jsme knížечky se slevovými kupóny typu 2 v 1 na spoustu atrakcí v Londýně. Po důkladném prostudování jsme zjistili, že tato nabídka žádný háček neskryvá, jako tomu bývá obvykle u nás.

Přesunuli jsme se na nástupiště a znovu hltali písmenka a čísilka na všech dostupných tabulích a vývěskách. Vše vypadá až nápadně jednoduše. Ale nebylo tomu tak. Jeden vlak nám zrušili, druhý měl zpoždění, ale za chvíli si to přihlasil další. Nasypali jsme se dovnitř a sami jsme tam rozhodně nebyli. Je totiž pátek a lidé jedou do práce. A my máme dovolenou. To je nádhera! Za zhruba třičtvrté hodky jsme na Londýnském hlaváku St.Pancras, což se do budoucna ukáže jako hlavní dopravní uzel.

Jnk.

Pankráč jsem si musela hned vyfotit jako raritu.

Následně po nahlédnutí do plánu Londýnského metra zobrazeného v chaotickém barevném pavouku jsem zjistila, že tu mají dokonce i stanici metra Anděl, přes který jsme také jeli, takže skoro jako doma ☺

Jaf.

Hanka vede naši, neustále se zastavující skupinku, do místního metra. Tras tu mají milión, všelijak barevných, různě propletených, vzájemně se křížujících a na sebe navazujících. Pražské metro je proti tomu opravdu drobeček. Jako vynikající nápad se jeví žlutá trasa, která je takový větší ovál, kde vlaky jezdí dokola a nemají konečnou. Po hlubším studiu mapy metra se shodujeme na tom, že má všechno hlubší řád a smysl a že lze dojet z místa A do místa B až čtyřmi způsoby. To mi přijde být dokonalé.

Dig.

Jako první dnešní atrakcí Hanka naplánovala Museum Madame Tussauds, což je velké muzeum voskových figurín a jiných atrakcí.

Muzeum voskových figurín Madam Tussaud

-je světově známé muzeum voskových figurín sídlící v Londýně. Bylo založeno Marií Tussaudovou, sochařkou vytvářející voskové figuríny. Madam Tussaudová (1761 – 1850), rozená Marie Grosholtzová ve Štrasburku, pracovala jako hospodyně pro doktora Filipa Curtiuse, lékaře schopného vytvářet voskové modely. Curtius totéž naučil i Tussaudovou.

V roce 1765 Curtius vytvořil voskovou figurínu Marie Jean de Barry, milenky Ludvíka XV. Odlitek je nejstarším současně vystavovaným exponátem. Tussaudová vytvořila svou první voskovou figurínu Voltaira v roce 1777. Mezi jinými známými osobnostmi jejichž figuríny vytvořila v té době byli Jean Jacques Rousseau a Benjamin Franklin. V době Francouzské revoluce snímala posmrtné masky prominentních obětí. Tussaudová postupně přidávala další postavy například Horatia Nelsona, sira Waltra Scotta a v roce 1842 i svou podobiznu, která je v současnosti umístěna u vstupu do muzea.

Bohužel je mezi turisty i Londýňany velmi oblíbené a tak začínáme téměř hodinovou frontou, klikatící se uvnitř. U pokladen se ukazuje, že slevové kupóny fungují, a tak jsme uvnitř za polovic, což je příjemné. Ale mají tu pěkné teplo, jen co je pravda. Voskové figuríny jsou velmi umně vypracované a opravdu téměř věrné kopie známých předloh, a tak postupně mijíme herce, zpěváky, sportovce, vynálezce a jiné celebrity, holky u nich pózuji a fotí se se svými oblíbenými. Pak nasedáme do taxi autíček, které nás provází dějinami Londýna. Moc hezké. V půl druhé jsme úplně utapaní venku a užíváme si čerstvého vzduchu.

Jnk.

Já byla voskovými figurínami nadšená z toho důvodu, že tam měli u zpěváku podobiznu mého oblíbence Frediho z Queen, to byla pro mě samozřejmě konečná, a tak po několikerém návratu zpět k tomuto jedinici jsem zahájila fotodokumentaci Jana a Fredie...

Oproti původní předpovědi z ČR a varování známých ohledně Londýnského počasí jsem se vybavila zejména protidešťovým opatřením, skutečnost byla ovšem příjemně opačná s azurově modrým nebem bez mráčku a teplotami. Jedinou nevýhodou bylo to, že brzy z rána, kdy jsme vyjžděli na dalekou pouť se počasí tvářilo ne zrovna vlněné, a tak jsme se celý den vláčeli s nadbytečným oděvem, a taktó každý den.

Jaf.

Je na čase něco sníst. Jdeme kus po Baker Street směrem k muzeu Sherlocka Holmesa a cestou od něj zapadáme do bufetu. Je to jedno z rychlých občerstvení, která tu provozují nějací přičmoudlíci. Londýňané jim říkají Hispanyš. Je však pravdou, že vaří docela dobře.

Když jsme nasytili břicha a ulovili pitivo, zatoužili jsme vyzkoušet dopravu povrchovou. A to pro Londýn typickou - dvoupatrové červené autobusy. Jnk.

Tady musím říci, že to nebylo zase až tak těžké, protože na každé zastávce máte seznam spojů, které touto zastávkou projíždí. S malou mapkou Londýna a mapou stanic to jde nakonec rychleji, než jsem si původně myslel. Plš.

Naskakujeme do jednoho takového, a vezeme se k Hyde parku na Speakers corner.

Hyde Park

– je jeden z největších parků v centru Londýna v obvodu Westminster a jeden z královských parků v Londýně. Park je rozdělen Serpentinovým jezerem na dvě poloviny. Hyde Park sousedí s Kensingtonskými zahradami, které jsou často považovány za součást Hyde Parku. Nejstarší část parku patřila panství Ebury. Plocha této části byla jeden hide (plocha 0,24 – 0,49 km²) a z tohoto slova pochází název parku. Pozemek získal Jindřich VIII. v roce 1536 od mnichů Westminsterského opatství. Autorem většiny vybavení parku je architekt Decimus Burton.

Speakers' Corner – veřejné prostranství, kde je povoleno vyjadřovat se na jakékoli téma. Nachází se v severovýchodní části poblíž Mramorového oblouku.

Park je to celkem rozlehlý, ale nás okamžitě zlákala plátěná křesla, která přímo vybízela ke spočinutí. Uvelebili jsme se, udělali si pohodlí, Hanka nám četla zajímavosti, když přišel černoš s kasičkou a vysvětloval nám, že tady vybírá a jak dlouho prý se zdržíme. Plašán mu odvětil, že ještě tak 5 minut a tak odešel s nepořízenou.

Vydali jsme se dále pěšky, cestou vedoucí okrajem parku, prohlédli si fontánu, holuby, skotačící veverku a mohutnou sochu, ani už nevím koho. Na konci parku jsme pak zalezli do metra a nos z něj vystrčili až na Piccadilly Circus (alias pražský Václavák – pozn. Plš). Odtamtud pak začala pěší okružní túra.

Kdybychom v jednom kuse nestáli a na někoho z nás nečekali, tak by to ušlo, ale takhle to bylo dost únavné. Proplétali jsme se chodníky kolem hotelu Ritz, Paláce St. Jamese, na Waterloo place, odtud po schodech dolů.

Navic se začala postupně oteplovat a tak jsme se při neustálých zastávkách začínali trochu přehřívat. Takhle kdyby bylo místo si někam sednout, to by bylo.

Mezi stromy jsme zahlédli písečné prostranství, kde se evidentně něco dělo. O chvíli později jsme zjistili, že se střídala jízdní stráž, která právě důstojně kráčela kolem nás. Černí koně nesoucí oplechované jezdce v červených uniformách s vysokými botami. Doprovod jim tvořili dva policisté na bílých koních a v zelených reflexních vestách. To bylo něco pro Plašana. A i pro nás, neb jízda působila vskutku impozantně.

Pak jsme volným krokem, nebo spíše přískoky, došli na Trafalgar Square. Měli tam docela rušný automobilový provoz a pěších turistů taky habaděj.

Trafalgar Square (Trafalgarské náměstí)

-je náměstí v centru Londýna, které připomíná Bitvu u Trafalgaru roku 1805, vítězství Britského námořnictva v Napoleonských válkách. Od doby Eduarda I. bylo toto území používáno jako královské stáje. Okolo roku 1820 princ regent pověřil architekta Johna Nasha obnovou této oblasti. Nash nechal vyčistit toto území jako část zušlechtění oblasti Charing Cross. Současný vzhled náměstí pochází z období okolo roku 1845 a je dílem architekta Charlese Barryho.

Náměstí je tvořeno rozsáhlou centrální plochou obklopenou ze třech stran komunikací a schody vedoucími do Národní galerie na straně čtvrté. V centru náměstí stojí Nelsonův sloup, obklopen fontánami a čtyřmi obrovskými bronzovými sochami lvů, vytvořených sirem Edwinem Landseerem. Uvádí se, že kov použitý na jejich výrobu pochází z děl francouzských lodí. Na vrcholu sloupu stojí socha lorda Nelsona, admirála, který velel britskému námořnictvu v Bitvě u Trafalgaru.

Byl to takový Londýnský Staromák. Uvelebili jsme se na okraji fontány a osvěžovali se mírným namáčením. Vylezlo dokonce i slunce, tak přišly ke slovu i sluneční brýle. Zkrátka pohoda. Helena s Andreou už si vyhlídli, že půjdou do Galerie, kam se postupně prošly skoro všechny slečny za účelem navštívení WC. Něco málo jsme pojedli, poseděli, někteří i poleželi. No to byla nádhera. Já už bych snad nikam dál ani nemusela, mně se tu líbí. Ale jo. Tak aspoň k Big Benu ještě dojdu.

Nic netrvá věčně, jde se dál. A to k Big Benu a budově Parlamentu.

Big Ben

-je hovorové označení používané pro hodinovou věž Westminsterského paláce v Londýně a neformální pojmenování Velkého westminsterského zvonu, největšího v této věži. Věž se tyčí nad severovýchodní straně paláce, ve kterém zasedá Parlament.

Jméno Big Ben se téměř všeobecně používá pro celou hodinovou věž. Ve skutečnosti je Big Ben jméno hlavního a největšího zvonu ve věži, který odbíjí celou hodinu.

Hodinová věž- byla postavena podle návrhu Charlese Barryho při rekonstrukci po požáru původního Westminsterského paláce, který vypukl 16. října 1834. Věž je navržena ve viktoriánsko-gotickém stylu a je vysoká 96,3 m.

Věž až do výšky 61 m je postavená z cihel zpevněných kamenem. Další část věže je zpevněna ocelovou konstrukcí. Základy věže tvoří betonové těleso tloušťky 3 m o rozměrech 15 * 15 m a dosahují hloubky 7 m pod povrch. Hmotnost věže se odhaduje na 8 667 tun. Čtyři hodinové ciferníky se nacházejí ve výšce 55 m nad zemí.

Hodiny na věži byly ve své době největšími hodinami světa a jsou schopny odbít první úder každou celou hodinu s přesností jedné sekundy. Mechanismus hodin byl dokončen roku 1854, ale vlastní věž byla dokončena až několik let poté.

Jméno Big Ben byl nazván šestnáctitunový zvon, odlitý roku 1856.

Hodiny jsou pověstné svou spolehlivostí. Ta je dána schopnostmi jejich tvůrce, amatérského hodináře Edmund Becketta Denisona. Hodiny byly podle jeho návrhu vyrobeny hodinářem Edwardem Johnem Dentem ještě dříve, než byla dokončena věž samotná. Denison tak měl dostatek času na experimentování a seřizování hodin. Krokové ústrojí hodin poskytuje dokonalé oddělení mezi kyvadlem a hodinovým mechanismem. To spolu s uzavřením ve schránce odolné

proti působení větru a jiných povětrnostních podmínek umožňuje trvalou přesnost hodinového mechanismu.

Opravdu impozantní stavba, typu chrám Svatého Víta, ale gigantických rozměrů, především do šířky. Zrovna odbijí pátá. Podle lidové slovesnosti čas na onen čaj o páté. Ale davy kolotající a cirkulující kolem nenasvědčují, že by se něco takového chystalo. Přecházíme ulici a opět nekonečně dlouho postáváme, čekáme a fotíme. Diga už omývají, když si představuje, kolik fotek bude k setřídění.
Jnk.

Tak je pravda, že značná část bude asi ode mne, jelikož jsem z počátku nabyla dojmu, že ta vzdálená nádhera, která pro mě byla prioritou návštěvy Londýna a její fotodokumentace pro mé rodinné příslušníky, bude asi poprvé a naposledy, což jí na tomto krásném krátkém výletu uvidíme, a tak jsem fotila a fotila další příběh Jana a Big Ben. Jak jsme se pořád přibližovali a v podstatě celou tu nádheru obcházeli, naskytaly se stále hezčí a hezčí záběry... Digu, tak už neklej! ☺

Jaf.

Další záchytný bod Westminster a jeho Abbey- katedrála, kam by ráda Helena.

Westminsterské opatství (Westminster Abbey)

-oficiální označení Kolegiátní chrám svatého Petra ve Westminsteru (The Collegiate Church of St Peter, Westminster) je chrám ve stavebním tvaru katedrály, postavený převážně v gotickém slohu, nacházející se v Londýnském

obvodu Westminster, nedaleko od Westminsterského paláce. Je tradičním místem korunovace a místem posledního odpočinku anglických panovníků.

Na místě, kde stojí současné opatství a které bylo ve středověku známé jako Thorney Island, byla roku 616 postavena kaple. Uvádí se, že se tak stalo poté, co měl rybář na řece Temži vidění svatého Petra. Mnichové opatství dostávali po staletí od rybářů jako dar lososy. I když existence této kaple není historicky doložena, je jisté, že zde existovala komunita benediktinských mnichů ještě předtím, než zde v letech 1045 až 1050 nechal král Eduard III. Vyznavač postavit opatství. Jeho stavba započala poté, co král nedodržel slib vykonat pouť do Říma. Chrám byl vysvěcen 28. prosince 1065, týden před královou smrtí.

Dvě západní věže opatství byly postaveny v období let 1722 až 1745 Nicholasem Hawksmoorem z portlandského vápence ve stylu rané novogotiky. Další rekonstrukce probíhala v 19. století pod vedením sira George Gilberta Scotta.

Do 19. století bylo opatství třetím centrem vzdělanosti v Anglii po Oxfordu a Cambridgi. Zde byla přeložena první třetina Starého zákona, bible krále Jana a druhá polovina Nového zákona. Nová anglická bible byla rovněž kompletována ve 20. století v tomto opatství.

Budovu Scotland Yardu, na kterou se těšil zejména Plašan, jsme minuli, ani jsme si skoro nevšimli. Hanka s Helenou a všemi mapami jdou totiž po opačné straně ulice. Kromě toho ji Hanka programově přehlíží a odsunuje. To se několikrát ukázalo při upřesňování trasy.

U obchodu vyhlašuje naše skupina na pravém chodníku stávku a obě holky nekompromisně přivolávají k nám. Doplnujeme tekutiny a teprve poté jsme ochotni pokračovat dál.

Ke kapli už je to jen co by kamenem dohodil a zbytek doběhl. Vešli jsme dovnitř, právě probíhala mše. Prohlédli jsme si, co jen šlo. Trochu se jim to tu rozpadá, ale jinak to tu mají pěkné. Pravda je, že nad vchodem visel transparent vybízející k pomoci, zejména finanční. Kdybychom to uměli, pomodlili bychom se za to, aby jim to vyšlo.

Abychom se nevraceli stejnou cestou, rádi bychom se trefili na druhý most přes Temži a po druhém břehu se dostali zpátky k London Eye. Proplétáme se zastrčenými uličkami a most trefujeme úplně přesně. To hlavně kvůli momentu, kdy mě konečně nechaly nakouknout do mapy a zorientovat se. A protože navigace ve městech mi nedělá nejmenší problém, dovedl jsem nás k mostu s jistotou a rovnou. Dig.

Podél řeky za mostem vede příjemná pobřežní cesta pro pěší a kolisty. Je tu celkem rušno a to je kolem 8 hodiny večerní. Jak to tu musí vypadat v sobotu v poledne bych nechtěla vidět.

A jsme tu, u London Eye. 130 metrů vysoké kolo, na kterém visí gondolky s lidmi.

Londýnské oko, anglicky London Eye

je největší vyhlídkové kolo na světě od roku 1999. Je vysoké 135 m a stojí na západním okraji Jubilee Gardens na jižním nábřeží řeky Temže v Londýnském obvodu Lambeth mezi Westminsterským a Hungerfordským mostem.

Kolo nese 32 klimatizovaných kabinek pro cestující, uchycených na vnějším kruhu kola. Rychlost pohybu kabin je 0,26 m/s (asi 0,9 km/hod) takže jedna otáčka trvá asi 30 minut. Londýnské oko bylo sestaveno po částech, které byly k místu montáže dopraveny na lodích po Temži a sestaveny na plovoucích pontonech. Poté, co bylo kolo sestaveno, bylo vyzvedáváno jeřáby do požadované polohy. Kolo bylo vztyčováno rychlostí 2 stupně za hodinu až do náklonu 65 stupňů, kde zůstalo postaveno asi týden, protože stavbaři museli provést přípravy pro druhou fázi vztyčování. Celková váha kola je 1 700 tun. Z českého pohledu může být zajímavé, že lité ocelové části, jako jsou hlavní hřídel, její závěsy a klouby konstrukce, byly vyrobeny českou firmou Škoda.

Za chvíli už se hoapeme také v jedné. No dobře, nehoupeme, ale rovnoměrně stoupáme vzhůru. Výhled je opravdu jedinečný. Vše dokresluje zapadající slunce z našeho pohledu vpravo od Big Benu. Objeli jsme kolo, shlédlí co se dalo, přesvědčili velkou Andreu, že jí výšky vlastně nevdají a po vystoupení z atrakce se vrhli do Mekáče doplnit kalorie, převážně zmrzlého charakteru.

A teď už nám zbývá jen vlézt do metra, proplést se barvičkama na nádraží a najít vlak, který stavi v Leagrave.

Se ctí jsme se s tím se vším poprali a v půl 11 dorazili zpátky do domečku, s nohama ušoupanýma až ke kolenům. Nastalo odsvlékání, střídání v koupelně, krmení, povídání a pak spánek spravedlivých.

Ráno 24.5. sobota.

Po probuzení jsem se cítila vyspalá v době, kdy všichni ostatní ještě spali. Na hodinkách svítilo 7.30. Včera jsme se shodli, že bude dobré vyrazit kolem půl deváté, protože o víkendu neplatí mimošpičkové jízdenky. Divím se tedy, že se ještě nikdo nehemží. V kuchyni stavím na čaj a pohled mi padne na elektrohodiny. Áha, to je ten nepřehížený český čas, ono je teprve 6.30. Vracíme se tedy v tichosti s Plašanem nahoru do pokoje. Pouštím se do psaní a Plašan do opětovného spaní.

Kolem půl osmé vstáváme podruhé. Tentokrát už jsou všichni vzhůru. Snídáme a plánujeme dnešek. Vypadá to, že by nám počasí mělo přát. Chceme zkusit dojet lodí na Greenwichský poledník, pak k Tower Bridge, dále zámek hrůzy Doungeon, a ještě spousta dalších věcí.

V půl 9 jsme ready k odchodu na nádraží. Zatím moc hezky není, ale neprší. Vláčkem se vezeme tentokrát až do stanice London Bridge.

V dopravě jsme už celkem mistři. Hlavně Hanka s Plašanem. Přešli jsme most a napojili se Temžskou pobřežní stezku, která nás dovedla až k molu s přístavištěm pro vyhlídkové lodě. Koupili jsme opět jízdenky 2 in 1 a nalodili se na City cruise. Sedli jsme si na horní nekrytou palubu a průvodce nám celou cestu až na Greenwich vyprávěl, co vidíme. Kromě jednoho silnějšího větrného porывu bylo počasí i celá plavba velmi příjemná. Jnk.

Lodka pěkně upalovala a jak to pěkně houvalo...

Jaf.

Mělo to jen drobnou nevýhodu a to tu, že výklad byl v angličtině. Naštěstí se něco dalo i s těmi mými znalostmi angličtiny přeložit.

Po výstupu z lodí jsme se vydali směrem k poledníku s pořadovým číslem 0. Prolezli jsme tržiště, trochu zakufrovali v ulicích, ale nakonec jsme se ocitli na okraji Greenwichského parku, odkud jsme už hravě našli Royal Observatory Greenwich.

Královská greenwichská observatoř (Royal

Observatory, Greenwich původně Royal Greenwich Observatory)

-byla zřízena roku 1675 králem Karlem II. V té době byl také zřízen úřad královského astronoma, aby řídil práci observatoře a podporu navigace. Nachází se na kopci v Greenwichu Parku v Londýnském obvodu Greenwich.

Britští astronomové používali observatoř pro svá měření dlouhou dobu. Budovou vedly čtyři poledníky. Základem pro měření zeměpisné polohy byl Nultý poledník ustanovený roku 1851 a přijatý na mezinárodní konferenci roku 1884. Původně byla jeho poloha vyznačena na dvoře observatoře mosazným páskem, později nahrazen páskem z nerezové oceli a od 16. prosince 1999 silným zeleným laserovým paprskem osvětlujícím londýnské noční nebe.

Greenwichský hlavní čas (Greenwich Mean Time) byl jedno období založen na měření času v této observatoři. Později byl nahrazen Coordinated Universal Time. Pohyb časového balónu (time ball - viz obrázek) každodenně označuje přesný čas jedné hodiny odpolední – tento mechanismus instaloval roku 1833 královský astronom John Pond.

Základní poledník nebo též nultý poledník- je poledník, od kterého se počítá zeměpisná délka. Prochází Královskou observatoří v Greenwichi v Anglii (dnes jižní předměstí Londýna), podle toho se nazývá též Greenwichský poledník.

Je na kopci. Kupodivu. Ale z toho kopce je krásný výhled na Oeas house, letní sídlo královny. Honosná bílá budova stojí na sytě zeleném trávníku a z výšky observatoře jí máme jako na dlani.

V observatoři mají pozoruhodné hodiny s ciferníkem na 24 hodin a poledník, na který se stojí fronta. Přesnější, na foci u poledníku. Neb to je on, ten nultý a od něj je to na jednu stranu na východ a na druhou stranu na západ. A přesně tady se chtějí všichni vyfotit, aby byli slavní.

Oblezli jsme, co jsme mohli. Moc pěkná byla výstava chronometrů a hodin všeho druhu a oktagonální místnost, zvenku podobná spíše kapli. Na jejím vrcholu je červená koule z konce 18.století, podle které si seřizovali čas námořníci. Time ball, tak jí tu říkají, funguje tak, že jednou denně ji vytáhnou po asi dvoumetrové tyči nahoru a přesně ve 13.00 sjede dolů. A protože je viditelná z opravdu velké dálky, mohli si všichni v dohledu podle ní synchronizovat čas. Dneska na to máme vysílač DSF a rádiem synchronizované hodiny. Inu pokrok. Místněmu papparazzimu Digovi se akcí s koulí podařilo zachytit i na video.

Jnk.

Celeoarálový systém one-way značení byl sice dobrý, ale pro nás Čechy zřejmě příliš svazující, takže ačkoliv nebyla nikde možnost legálně z cesty uhnout, tak jsme se vzájemně ztratili. Naštěstí ne jednotlivě, ale ve skupinkách po čtyřech. Díky Plašanovi jsme našli druhou čtyřku v planetáriu. Sláva. I tady to mají pěkně a mimo jiné vybavené všelijakými hračkami.

Od různých spektrometrů, simulátorů zaměřování obřích dalekohledů až k počítačové simulaci vystrojení meziplanetární sondy a jejímu vyslání do vesmíru.

Dig.

Bylo to hezké, ale měli to už krapet porouchané. Zaujala mne jedna vyhledávací mašinka předtypovaných souhvězdí a pomocí páček bylo za úkol najít je na vyobrazeném úseku oblohy (byla tam samozřejmě malá nápověda formou navigace) odměnou bylo zobrazení podrobných informací. Bohužel to co mě

nejvíce zajímalo, jim nefungovalo. Nepomohli mi ani dva nezletilci, kteří celé zařízení pojali jako videohru a evidentně v podobných věcech byli dobří, a tak jsem jim fandila... Jaf.

Po prolezení planetária jsme slezli z výšin observatoře, prošli zahradami skromného příbytku královny - Queen house - zpátky k vodě.

Ještě než nalezneme na zpáteční loď, chceme prozkoumat tunel pod Temží. Zalézáme do dveří kupolovité budovy. Někdo to bere po schodech, zbytek je vezen výtahem. Oboje směřuje do nížin. Stěny jsou obloženy bílými dlaždičkami socialistického typu a celkově to tu nevypadá zrovna přívětivě. Docházíme do nejnižšího bodu. Hmm. Je to obyčejný tunel. Není tu nic k vidění. Obracíme zpět. Nahoru už se vezeme výtahem všichni, kromě Plašana, který zapomněl cestou dolů spočítat schody. Teď to napravil a nechal nás tipovat. Přesně se trefila Janka - je jich rovná stovka.

Venku se řadíme do fronty. Mají tu zvláštní úkaz, fronta, kterou my potřebujeme, je ta kratší. Loď dorazila na čas. Tentokrát jsme místo horní paluby zvolili podpalubí. Usadili jsme se ke stolu a po otevření okna a rozjezdu se udělalo velmi příjemno. Vodní hladina je tu na dosah, příjemně to s námi pohupuje v rytmu vln, a jsme zpátky u Tower Bridge.

Tady dochází k rozdělení skupin, část půjde do pevnosti Tower of London a druhá část do London Bridge. Oboje stihnout nejde a tak každý jde tam, kam ho zvědavost táhne.

Na most jsme vyrazili ve složení Dig, Hnk, Plš, Jnk a Jaf.

Tower Bridge

-je zvedací most v Londýně nad řekou Temží. Vedle něj stojí pevnost Tower, podle níž se jmenuje. Někdy se nesprávně označuje jako Londýnský most (London Bridge), což je ale ve skutečnosti hned další most proti proudu řeky.

Ve druhé polovině 19. století se ve východní části Londýna začala rozmáhat průmyslová výstavba. V souvislosti s tím bylo nutné vybudovat nový most přes řeku, který by stál po proudu řeky za mostem London Bridge. Nebylo zde ale možné postavit tradiční typ mostu, protože by znemožnil lodní dopravu do Londýnského přístavu, který se nacházel mezi mostem London Bridge a Towerem. Tunel pod Temží (tzv. Tower Subway) byl sice otevřen roku 1870, ale byl určen pouze pro osobní dopravu a po přerušení provozu tamní železnice pro pěší.

Stavba mostu započala roku 1886 a trvala 8 let. Na práci se podílelo 5 hlavních dodavatelů a 432 dělníků. Na podporu stability mostu byly na říční dno položeny dva masivní pilíře; každý obsahoval více než 70 000 tun betonu. Kostra věží a mostu samotného byla vybudována z více než 11 000 tun oceli a jako obložení mostu na ochranu ocelové kostry i pro vylepšení vzhledu byla použita cornwallská žula a portlandský vápenc.

Most byl otevřen roku 1894. Slavnostní ceremonie byla zahájena princem z Walesu, budoucím králem Edwardem VII. a jeho ženou, Alexandrou Dánskou.

Most je vybaven dvěma výškovými lávkami, spojujícími obě věže mostu a používanými dříve chodci při zvednutých mostovkách při průjezdu lodí.

Mostní rámy jsou zvednuty přibližně pětsetkrát do roka.

Dostali jsme se tam pobřežní cestou kolem pevnosti, kam šla Helena a obě Andrey. Asi v polovině cesty k mostu se ozval zvukový signál a Plašan nás přesvědčoval, že se bude zvedat most. A ono opravdu ano. Zdejší Tower Bridge je totiž zajímavý tím, že spodní část, po které vede silnice lze rozpúlit a obě poloviny sklopit směrem vzhůru, pokud to situace vyžaduje.

Takže když připlouvá loď, která se pod most nevejde, tento se zvedne, aby mohla projet. A právě tato situace nastala, neb se blížila plachetnice s vysokým stěžněm. V horní třetině pak vedou ještě dva prosklené chodníčky, na které se právě chystáme.

Nahoru nás dopravili výtahem, prý je to 143 metrů vysoko. Tam jsme se podívali na film o vzniku mostu a vydali se zaskleným tunelem na druhou stranu. Cestou jsme se kochali výhledem na východní stranu Londýna, počítali infopanely a hráli si s obrázky na počítačích.

Dig.

Mrknul jsem se na nějaký test o Tower Bridge a podařilo se mi dokonce správně odpovědět na všechny otázky. To jsem doopravdy nečekal.

Plí.

Následoval opačný tunel, kde bylo logicky vidět na západ. Bylo cítit poryvy větru venku a když jsem otevřela malé okénka, aby se dala nafotit panoramata, tak mě to málem odfouklo. Výhled byl opravdu moc pěkný, na vlnách Temže se houpaly loďky jako hračky.

Jnk.

Pravdou je, že mi chvilku trvalo, než jsem zjistila že tam jsou otevírací okénka pro lepší fotografování, ale jsem holka šikovná a rychle jsem to okoukala. Výhled byl opravdu úchvatný, azurové nebe nám dovolilo nahlédnout do velké dálky, ale pravdou je, že jsme nedohlédli tak daleko, jako z Londýnského oka.

Jaf.

Podívali jsme se na další film a sesypali se ze schodů kus dolů, kde nás zase naložili do výtahu a svezli zpátky do přízemí. Ale to ještě nebylo všechno. Další část expozice je technická budova. Kromě velkého parního stroje, který poháněl zdvih mostu, tam měli spoustu hezkých technických hraček a názorných zobrazení, jak celé zvedání silnice funguje. Mně se to tedy moc líbilo. Přesunuli jsme se zpátky k Tower Bridge, kde jsme měli domluvený sraz s druhou partou. Samosebou, že se holky v pevnosti trochu zasekly, tak jsme se zatím slunili na zídce.

Tower of London

-oficiální název je Palác a pevnost Jejího Veličenstva, ačkoli posledním králem, který ho používal jako palác byl král Jakub I. (1566 – 1625). Bílá tvrz (White Tower), čtvercová budova s věžkou na každém rohu, která dala této pevnosti jméno, je uprostřed komplexů budov u řeky Temže v Londýně, sloužila jako pevnost, zbrojnice, pokladnice, mincovna, palác, místo poprav, observatoř, útočiště a vězení především pro vězně z vyšších vrstev. Poslední příklad použití dal vzniknout rčení poslat do Toweru což znamená uvěznit. Alžběta I. zde byla vězněna v době vlády její sestry Marie, naposledy byl Tower použit jako vězení v době Druhé světové války pro Rudolfa Hesse.

První známé opevnění na tomto místě bylo římské opevnění, které nechal zbudovat císař Claudius na obranu města tehdy zvaného Londinium.

Ačkoli již nyní není používán jako sídlo královské rodiny, zůstává Tower královskou rezidencí a je proto strážěn stálou stráží – ta je tvořena jednotkou královské gardy Buckinghamského paláce. Tato ochrana je tvořena dvěma hlídkami, které stráží Tower během doby kdy je otevřen – jedna má stanoviště před Jewel House a druhá před Queen's House.

V současnosti je Tower hlavně turistickou atrakcí. Mimo vlastní budovy je možno shlédnout i britské korunovační klenoty, kolekci brnění z královské sbírky a zbytky hradeb opevnění z doby římské správy.

Trápí nás hlad. Holky pomocí SMS píšou, že budou mít 20 minut zpoždění, tak se vydáváme na lov něčeho k jídlu sami. Plašana s Jankou uspokojily bagety v Subway, Hanka s Digem jsou na tom hůř. Nedají se jim najít nic teplého a zároveň pro ně požitavěného. Za chvíli se setkáváme s ostatními, kteří se většinouvě sytí za pomoci fish and chips.

Jnk.

Konečně jsem ochutnala po burákovém másle i tuto neobvyklejší rychlou stravu v Anglii a nelitovala jsem, bylo to opravdu výborné, mohu jenom doporučit. Jaf.

Všichni, kdo něco měli, mají dojedeno, je čas se přesunout zpátky na přístaviště lodí. Když už máme ten celodenní palubní lístek, rádi bychom se popovezli ještě k Big Benu. Bohužel stejný nápad má ještě dalších 492 lidí.

Horko těžko jsme zabrali alespoň schody do podpalubí. Kocháme se omezenými výhledy a za chvíli jsme na místě. Dígovci berou útokem Tesco a konečně loví něco požitavěného. Ještě bychom rádi k Buckinghamskému paláci. Naštěstí naše vedení volí patrový autobus.

Buckinghamský palác

-je oficiálním londýnským sídlem britského panovníka a největší královskou pracovnou na světě. Výraz Buckinghamský palác nebo jen palác je pojem používaný pro označení vyjádření pocházející od členů královské rodiny. Buckinghamský palác je mimo to, že je londýnskou rezidencí královny Alžběty II., i místem konání akcí státního významu, akcí pořádaných dvorem, místem oficiálních uvítání hlav států a velkou turistickou atrakcí. Je také místem kde se Britové shromažďují v dobách národního veselí a krizi.

Buckinghamský palác se stal hlavním královským sídlem roku 1837 s nástupem královny Viktorie. Zatímco státní komnaty hýřily zlatem a barvami, služební místnosti neoplývaly přílišným luxusem. Uvádí se, že komíny kouřily tak, že ohně v krbech musely být uhašeny a v paláci bylo chladno. Ventilace byla tak chatrná, že interiér zapáchal. Také personál byl nedbalý a líný. Po svatbě Viktorie s princem Albertem v roce 1840 se její manžel soustředil na reorganizaci chodu

paláce a odstranění jeho nedostatků. Stavební práce s tím související byly dokončeny na sklonku roku 1840.

Vlajky : Důstojník královské vlajky je zodpovědný za všechny vlajky, které se vyvěšují v paláci. Do roku 1997 byla jedinou vlajkou vyvěšovanou v Buckinghamském paláci královská standarta - oficiální vlajka vládnoucího panovníka, a to v době kdy byl panovník přítomen v paláci.

Kromě výměny malé skupinky stráží za plotem tu toho moc k vidění není. Královna nás pozdravit nepřišla, tak popojedem. A to téměř doslova.

Hanka s Helenou přicházejí s nápadem udělat vyhlídkovou jízdu patrovým červeňákem. Je jedno kam a kterým, hlavně, když to pojede. Nakonec konkurs vyhrála linka 11, kterou jsme se projeli do Chelsea a zase zpátky do centra. Docela zajímavá projížďka, i když trochu dlouhá, na to, kolik je už zase hodin. Naštěstí jsme holkám vymluvili návštěvu čtvrti Soho, která byla ještě v plánu. I tak jsme na St. Pancras až před půl desátou.

Jnk.

Nevím proč, ale pořád mi někde cestou chyběly panenky, obzvláště před cestou linkou č. 11... Celá skupina vyjma mě a malé Andrey abstinovala od tekutin a my k nepochopení ostatních jsme pořád někam nuceně odbíhaly.

Jaf.

Plašan nám vyčetl v jízdním řádu, že máme na přechod z metra na vlak 10 minut. To není mnoho, protože to je dost daleko, ale pod tlakem skutečnosti, že další vlak jede až 22:15 se všichni vybíchovali k nejvyšším výkonům. Pod schody u infotabulí zjišťujeme, že náš vlak má 20 minut zpoždění. Jafa s malou Andreou nutně potřebují za roh a tak se tam v klidu vrací. A my na ně čekáme a přitom odpočíváme. Máme toho celkem plně kecky.

Jnk.

No konečně můžeme na panenky!

Jaf.

Vzpětí za nimi míří Plašan na chlapečky. Při zpáteční cestě k nám mají nějaké table s průchodem přes rámy, ale konečně jsme komplet. Záchody byly samozřejmě hned na začátku nádražní haly, což je odtud úplně přes celou halu zpět.

Jnk.

Tajemství neprůchodnosti přes turniket bylo jednoduché. Po celodenní výpravě a věčném tahání a uklízení jízenky se i přes relativně tvrdý papír zmačkala a poškodil se magnetický proužek. Tudiž to mě a Plašana už odmítalo pouštět oběma směry skrze turnikety. Bylo poměrně složité vysvětlit nepříjemnému revizorovi, který pro tyto případy postával opodál, proč mám lístek se slevou pro 4 osoby, když jsem sama. Ale po chvilkovém přemlouvání a přesvědčování, že skupina stojí pod schody a následném doběhnutí Plašana, který měl stejný problém a také lístek se slevou pro 4 osoby nám revizor ač evidentně nechtěně uvěřil a vstup povolil svou průkazkou. Uf.

Jaf.

Odplazili jsme se na nástupiště, kde jsou kupodivu ještě tři volné lavičky. Jinak je perón dost narvaný. Dle předpovězeného zpoždění dorazil vláček a Plašanovi se podařilo zabrat místa k sezení. Docela jsme se bála, že budeme celou cestu až do Leagravu stát a tak bylo příjemné se usadit na vlaková sedadla. Cestu už známe a tak odpočíváme a těšíme se, až budeme v domečku.

Jnk.

Večer probíhá navlas stejně jako včera. Krátké povyprávění s dědou, delší popovídání a zhodnocení dne mezi sebou, sezobnutí nějakých mňamek, usrknutí dobrého moku a pád do pelechu.
Dig.

Ráno 25.5. neděle

Tak dneska začíná poslední den této velkolepé akce. Poznamenáno je to tím, že se musí vstávat o něco dříve. Je neděle, předpověď počasí je slibuje něco odporného, v realu celou noc a ještě teď vydatně prší a tedy lze předpokládat, že do stejných míst, kam chceme my, má namířeno dalších 2 587 324 lidí.
Dig.

I dnes se naše skupina rozdělí na dvě kulturní větve, ale až na St.Pancras, kam jedeme společně. Oddělila se Helena s Andreou za účelem návštěvy Britského muzea a posléze Národní galerie. My ostatní jsme upřednostnili Dungeon (muzeum hrdelních zločinů, hrdelního práva, mučidel, zkrátka něco strašidelného) a do Britského muzea zamíříme ve zbývajícím čase. A dobře jsme udělali, že jsme zvolili právě toto pořadí.

Ještě stále za slušného deště vylzáme z metra, vchod do Dungeonu je hned vedle v ulici. Je těsně před desátou, ale už pouští dovnitř. Cestu k pokladně zpestřují hřbitovní rekvizity, jedna ze soch poplívává po stojících a lehce poškádčila i Diga. Prohlídka je vedená ponurým podzemím, kde si nás předávají herci zpodobňující soudce, doktora, holičského vraha, Jacka Rozparovače, hostinskou a ještě kde koho.
Jnk.

London Dungeon

-je turistická atrakce v Londýně na Tooley Street. Připomíná různé historické události způsobem blízkým mladé generaci.

Některé z více než 40 instalací zachycují Velký požár Londýna, Jacka Rozparovače, Soudný den, mučírnu, Jindřicha VIII., Tower a Francouzskou revoluci.

V roce 2004 London Dungeon otevřel novou atrakci Traitor – cestu lodí do pekla a Labyrinth Maze of Mirrors – největší bludiště vytvořené ze zrcadel na světě.

Celý Dungeon mi v podstatě nic neřikal. Kromě toho, že jsem velice špatně viděla kam šlapu, tak to co jsem viděla, jsem ani vidět nemusela. Hercům jsem díky jazykové bariéře moc nerozuměla, a tak jsem jen nezúčastněně pozorovala a doufala, že se mě nebudou na nic dotazovat tak, jak to dělali s náhodně vybranými dobrovolníky a nedobrovolníky... Jak jsem viděla už u soudkyně malé podium kam vyzvala „obžalovaného“ z publika a zpovídala a obviňovala, očekávala jsem podobnou zpověď i v místnosti, kde nám paní hospodská povídala strašlivý příběh o Jacku Rozparovači. Do místnosti jsem vcházela jako první a nechala se navigovat hospodskou, která se zájmem ukazovala na lavici hned vedle podia. Očekávala jsem opět dobrovolníky, kteří vystoupí na malé podium, namísto toho ale v místnosti nečekaně zhasli a po rozsvícení se na podiu, bezprostředně vedle mě, objevil zamaskovaný Jack Rozparovač s umělohmotným nožem vrhající se po mém krku. Trochu jsem odsunula zbytek lavice... Tak teď již chápu, proč měla paní hospodská takový zájem, aby bylo obsazeno právě toto místo... fuji to jsem se lekla... Jaf.

Okoušíme tak postupně zrcadlový labyrint, průchod vězením, hořícím tunelem, projíždku lodkou ve tmě a pozpátku z kopce dolů a jiné rafinovanosti. Celá prohlídka končí přikartováním k lavici na smrt odsouzených, vyzvednutím jich přibližně do třímetrové výšky a imitací smrti oběšením v podobě volného pádu k zemi. Při tom nechybí zvěnění na fotoaparát s možností zakoupení fotografie se zděšeným výrazem ve tváři každého z účastníků. Trio Jafa, Hanka a Dig se obzvláště vydařilo ☺.

Spokojení se zážitky vylézáme na ulici. Neprší. A je tu pěkně dlouhá fronta, vinoucí se kolem vchodu do metra do nedohledna. Teda to byla klika, že jsme šli první sem. Přesun metrem do Britského muzea proběhl normálně, ve spleťtých trasách Londýnského metra už jsme jako doma. I v muzeu mají dnes narváno. Hned u vchodu potkáváme Helenu s Andreou, galerii prý už nestihnou. Lákají nás na nejhezčí exponáty a odcházejí kamsi do restaurace. I my se tedy vrháme do víru turistů okukujících expozice. Lákají nás Egyptské mamie, tak vzhůru za nimi a to výtahem. Hance není od rána dobře po střešní stránce a tak se spíš plouží, pokud možno v dosahu nějaké toalety. Jnk.

Britské muzeum

-nacházející se v Londýnském obvodu Camden je jedno z největších a nejvýznamnějších muzeí historie a kultury. Bylo založeno roku 1753 a jeho základem se stala sbírka lékaře a vědce sira Hanse Sloana. Muzeum bylo zpřístupněno pro veřejnost 15. ledna 1759 a bylo umístěno v Montagu House v Bloomsbury, na místě kde se nachází současná budova muzea.

Britské muzeum obsahuje sbírky obsahující více než sedm miliónů předmětů ze všech kontinentů dokumentujících historii lidstva od počátku až do současnosti. Mnohé objekty jsou uschovány mimo budovu muzea z důvodu nedostatku místa.

Já jsem konečně měla možnost vidět to, co jsem nemohla vidět přímo v Egyptě na dovolené, kde mi průvodkyně oznámila, že to, co tam kdysi bylo odvezení právě do Londýna. K nepochopení. Jaf.

Mamie byly moc zajímavé, pak jsme navštívili Japonsko a my s Pšasanem jsme se ještě v Mezopotámii trhli na výlet do Antiky. Sbírkky byly opravdu velmi rozsáhlé s množstvím zajímavých exponátů. Ale to by tu člověk mohl být klidně celý den a ještě by nedošel na konec. Nás ale tlačí čas a taky je tu kopa lidí.

Rádi bychom ještě ulovili nějaký ten suvenýr a taky něco do bříška. Obojí jsme stihli, k obědu jsme vyjedli část čínského bufetu typu sněž, co mážeš. Škoda jen, že to, co vypadalo jako maso, byla ve skutečnosti sója. Plašan šel určitě nejméně třikrát dokola. Nakonec bylo ještě malé faux faux u placení, celé to stálo o něco málo víc, což sice psali na ceduli před bistroem, ale tak malými písmenky, že jsme si toho nikdo nevšiml. Přesto jsme byli najedení do syta a to jsme chtěli. Jediný, kdo nejedl byla Hanka, které od rána nebylo dobře.

Jnk.

A šel bych i vícrát, ale nikdo z Vás už nechtěl, tak jsem to zabalil i já. Toho masíčka byla škoda, ale ananas byl zase vynikající.

Plš.

Na St.Pancras jsme zjistili, že tištěné jízdní rády tu nemají nejspolehlivější. Holky nám pláchly vlakem před 5 minutami.

Jnk.

Nášťestí další jel do půl hodiny a jak na pohovor se jednalo nášťestí i o rychlík, takže cesta nám nakonec netrvala tak dlouho.

Plš.

Vrátili jsme se naposledy do domečku v Leagravu, ještě chvíli poseděli, dojedli zbytky, rozloučili se s dědou a postupně se vydali na nádraží. Tak dlouho jsme měli na všechno dost času, až nám vlak málem ujel. Ale ještě byl další v rezervě.

Jnk.

Na nástupiště jsme došli přesně s příjezdem vlaku. Alespoň jsme nikde na nic nečekali. Tak to mám rád.

Plš.

V Lutonu na letišti jsme prošli nezbytnými odletovými procedurami, abychom v hale zjistili, že budeme mít půl hodiny zpoždění.

Flight Departures	
17:15	TO1M3657 Go to Gate 22
19:10	EZY089 Gate Closed
19:45	W6210 Gate Closed
19:55	W6110 Gate Closed
20:05	W6310 Final Call Gate 20
20:25	FR341 Go to Gate 1
20:25	NE2125 Boarding Gate 24
20:40	ZB858 Boarding Gate 23
20:55	RE548 Go to Gate 3
21:00	RE508 Estimated at 21:40
21:15	EZY173 Wait In Lounge
21:30	EZY030 Estimated at 22:15

Usadili jsme se na sedátkách a holky vyzazily doutratit poslední libry. Let proběhl klidně, prohlédli jsme si západ slunce a před půlnocí sedli na Ruzyň, odkud jsme se rozprchlí ke svým domovům.

Tolik patování za Londýnskými památkami ve stylu 2 in 1. Mně se to moc líbilo, děkují všem kulturním spolupatovníkům.

Jnk.

Mně se to taky moc líbilo, obzvlášť proto, že jsem si tím splnil svůj sen ze střední školy a taky jsem se i díky Jančině pomoci přesvědčil, že ačkoliv má angličtina není úplně all right, tak trochu se domluvit dokážu. Tak a příště jedeme kam?

Plš.

Obrazová příloha:

© Hell's Tour_{club} 2008
Dig & Plš & Jnk & Jaf.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz